

А. В. Підлужна, О. І. Кочергіна

Пантелемонова Інна Миколаївна

ПАНТЕЛЕМОНОВА Інна Миколаївна (03. 08. 1977, Одеса) — живописець. Членкиня НСХУ (2002). Закінчила художньо-графічний факультет Південноукраїнського педагогічного університету (Одеса, 1999), асистентуру-стажування Національної академії образотворчого мистецтва та архітектури (Київ, 2002; викладач [О. Кожеков](#)). Працювала викладачем образотворчого мистецтва в загальноосвітній школі № 37 в Одесі (1998—99); у приватному підприємстві «Максервіс» у Києві (2004—07); від 2007 — на творчій роботі. У своїх роботах П. прагне переосмислити традиції та символи української культури. Мисткині притаманне природне відчуття кольору, глибинна емоційність. Різні світи, що вона зображує, передають відчуття гармонії, самопізнання й глибинного, усвідомленого щастя. Проілюструвала книги «Вечір спаленої трави» (2007), «Осінні сузір'я» (2008), «Вибране» (т. 1, 2; 2012), «Жовте вечірнє сонце» (2015) В. Терена, підручник «Українська література» для 7 кл. Л. Коваленко (К., 2017). Учасниця міських, всеукраїнських та зарубіжних мистецьких виставок від 1997. Персональні — в Одесі (1988, 1998, 2001), Києві (2004 — дві експозиції, 2007—09, 2011 — дві експозиції, 2012, 2012—15 — серія виставок однієї картини, 2013 і 2014 — по дві експозиції, 2014—20, 2017, 2018 — дві експозиції, 2019, 2021 — дві експозиції), Запоріжжі (2010—11), Софії (2013), м. Шарджа (Об'єднані Арабські Емірати, 2014), Чернівцях (2023). Брала участь в Етно-фестивалі в Італії (м. Джавері, 2014, 2016; триптихи «Затемнення» та «Квітка-Душа»), у міжнародних пленерах та арт-симпозіумах в Італії, Йорданії, Туреччині, Узбекистані, Білорусі, Польщі. Деякі твори зберігаються в Національному центрі народної культури «Музей І. Гончара», Фонді сприяння розвитку мистецтв, Українському фонді культури (усі — Київ), Одеському історико-краєзнавчому музеї, Миколаївському художньому музеї, Макарівській картинній галереї (Київська обл.), Арт-галереї (м. Амман, Йорданія).

Фотоілюстрації

Основні твори

«Вилківські відображення» (2001), «Радість» (2004), «Майстриня спокуси», «Будинок Чехова в Гурзуфі», «Летіла зозуля» (усі — 2006), «Спас» (2008), «Рибний день», «Всесвіт на двох» (обидва — 2010), «Крізь синю вічність» (2012), «Дуальність», «Народження Дива» (обидва — 2013), «Молоко» (2016), «Крилатий ведмідь», «Свято квітів», «Привіт, сусідко», «Блага вість» (усі — 2017), триптих «Квітка-Душа» (2020—21), поліптих «Свідки часу. Фігури», диптих «Час», «Промінь радості» (усі — 2023); серії — на тему української пісні «Співочі береги» (2012), «Жінки» (2016), «Сенси» (2020—21), «Свідки часу» (2023).

Рекомендована література

1. Божко І. Дар Інни Пантелемонової // Юг. 1998, 25 сен.;
2. Омельчук Ю. Інна Пантелемонова. Між небом і землею // Говорить і показує Україна. 2004, 9 груд.;
3. Підлужна А. Світ Інни Пантелемонової // Київ сьогодні. 2004, 19 трав.;
4. Її ж. Всесвіти Інни Пантелемонової // Культура і життя. 2011. № 32;
5. Стельмашевська О. Імпресіонізм: українська версія // День. 2017, 28 квіт.;
6. Гойденко О. Весняні «Світи» Інни Пантелемонової // Порадниця. 2018, 8 берез.

Бібліографічний опис:

Пантелемонова Інна Миколаївна / А. В. Підлужна, О. І. Кочергіна// Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.]; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2023. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-880959>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).